Mikael Hidén

PERUSTUSLAKIVALIOKUNTA 13.6.2017 KELLO 9.30
HE 15/17 vp maakuntien perustamista ja sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisen uudistusta koskevaksi lainsäädännöksi sekä Euroopan paikallisen itsehallinnon peruskirjan 12 ja 13 artiklan mukaisen ilmoituksen antamiseksi
sekä
HE 47/17 vp laeiksi asiakkaan valinnanvapaudesta sosiaali- ja terveydenhuollossa sekä valtiontalouden tarkastusvirastosta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Valiokunnan sihteerin sähköpostikirjeessä on tämän kuulemisen teemaksi esitetty ennen muuta valinnanvapauslakiaehdotuksen suhde perustuslain 124 §:ään. Kysymyksen tarkastelua varten on kirjeessä esitetty joitakin yksityiskohtaisempia kysymyksiä. Rajoitun seuraavassa tarkastelemaan PL 124 §:n merkitystä tässä yhteydessä lähinnä juuri em. osakysymysten valossa.

- - - - - - -

Esitän aluksi joitakin yleisiä PL 124 §:n säännöksen tulkintaan liittyviä näkökohtia ennen em. yksityiskohtaisten kysymysten tarkastelua. Perustuslain 124 §:n sanamuodossa ei erikseen lausuta siitä, kuinka laajoja hallintotehtäviä tai hallintotehtävien kokonaisuuksia säännöksen puitteissa voidaan osoittaa muulle kuin viranomaiselle. Jo käytetyt yksikkömuodot (”hallintotehtävä”, ”muulle kuin viranomaiselle”) ja ennenkaikkea säännöksen perustelut viittaavat kuitenkin selvästi siihen, että säännöstä ei ole tarkoitettu valtuutukseksi laajojen hallintokokonaisuuksien siirtämiseen tai jonkinlaisten kvasiviranomaisten perustamiseen tietynlaisten hallintotehtävien hoitamista varten. Perustuslain säätämiseen johtaneen esityksen perusteluissa todettiin siten (HE 1/98 vp, s. 179):

> ”Säännöksen sanamuodolla korostetaan sitä, että julkisten hallintotehtävien hoitamisen tulee pääsääntöisesti kuulua viranomaisille ja että tällaisia tehtäviä voidaan antaa muille kuin viranomaisille vain rajoitetusti.”

Näkökohdalla on tässä merkitystä tähän lakikokonaisuuteen sisältyvien määrällisten tai mittakaavatekijöiden vuoksi. Vaikka jollekin yksittäiselle yksityiselle toimijalle osoitettu toimivalta hallintotehtäviksi katsottujen tehtävien hoitamiseen ei ehkä olisikaan kovin suuri asia, on tässä kyse laajasta järjestelmästä, jonka puitteissa tulee pysyvästi ja maanlaajuisesti esiintymään PL 124 §:n kannalta huomiota vaativia järjestelyjä. Minusta tällaisessa tilanteessa ei voida tyytyä vain arvioimaan esimerkiksi sitä , mitä yksittäisen asiakassetelipalvelun tuottajan antama palvelus merkitsee PL 124 §:n kannalta, vaan jonkinlaista merkitystä joudutaan säännöksen tulkinnan kannalta antamaan myös sille, että kyse on osin myös po. tehtävien jaolle rakentuvasta laajasta järjestelmästä. Tämä seikka merkitsee ainakin sitä, että PL 124 §:stä aiheutuvia vaatimuksia ei voida tässä lähteä tulkitsemaan lieventävästi tai väljentävästi .

Valinnanvapautta koskevan esityksen säätämisjärjestysperusteluissa todetaan PL 124 §:n mukaisten edellytysten tarkastelussa mm. (HE 47/17 vp, s. 259)

> ”Palvelutarpeen arviointi ratkaisee sen, miten PL 19 §:n tarkoittamat palvelut käytännössä toteutuvat, koska siinä ratkaistaan se, mitä palveluja yksilötasolla ja väestötasolla annetaan ja kenelle. ….. Palvelutarpeen arvioinnin valtiosääntöoikeudellisessa arvioinnissa on otettava huomioon, että se on potilaslakiin, terveydenhuoltolakiin tai sosiaalihuoltolakiin perustuvaa ja siten lakiin perustuvien kriteereiden mukaan tehtävää arviointia, joissa keskeisessä asemassa on sosiaali- ja terveydenhuollon ammattihenkilön hyvä ammatillinen harkinta.....”

Voidaan pitää hyvänä, että arvioinnista säädetään erityislaeissa ja että sitä suorittavat ammattihenkilöt. Mainitunkaltaiset ”turvaavat” tekijät voivat olla edellytyksenä sille, että jotain PL 124 §:ssä tarkoitettua toimivaltajärjestelyä voidaan pitää hyväksyttävänä. Varmuuden vuoksi on ehkä kuitenkin syytä todeta, että mainitun kaltaisten tekijöiden olemassa olo ei voi vaikuttaa PL 124 §:ssä säädettyjen vaatimusten sovellettavuuteen kulloinkin ko. tilanteessa.. Toisin sanoen, olipa yksityinen taho, jolle julkisia tehtäviä osoitetaan, kuinka korkeatasoinen, ”viranomaisen veroinen ”, tahansa , ratkaiseva tekijä PL 124 §:n soveltumiselle on se, onko taho, jolle tehtäviä osoitetaan, ”muu kuin viranomainen”.

Perustuslain 124 §:n mukaan hallintotehtäviä voidaan antaa muille kuin viranomaisille, jos se on ” tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi”. Tarkoituksenmukaisuus on siten tehty järjestelyn oikeudelliseksi edellytykseksi ja oikeudellisena edellytyksenä sitä on käsitelty myös perustuslakivaliokunnan käytännössä (esim. pevl 6/13 vp). Kriteerin oikeudellisuutta kyseenalaistamatta en kuitenkaan näe, että sillä voisi oikein olla tässä merkittävää käyttöä lakikokonaisuuden perustuslainmukaisuuden arvioinnnissa. Syynä on

se, että tässä on painottuneesti kysymys hyvin laajan ja komplisoidun lakikokonaisuuden, tietynlaisen järjestelymallin, arvioinnista eikä niinkään siitä, ovatko jotkin yksittäiset tätä mallia toteuttavat järjestelyt kokonaisuudesta erillään arvioituina tarkoituksenmukaisia. Tilanne on siten hyvin toisenlainen kuin esimerkiksi passin toimittamista koskevien säännösten muuttamisessa, jonka yhteydessä perustuslakivaliokunnalla oli kuitenkin kohtuulliset mahdollisuudet ottaa kantaa joidenkin konkreettisten järjestelyjen tarkoituksenmukaisuuteen (pevl 6/13 vp). Voi olla, että joidenkin yksittäisten konkreettisten järjestelyjen tarkoituksenmukaisuus ansaitsisi tässä vielä huomiota PL 124 §:n kannalta. Sen sijaan lakikokonaisuuden ja siihen sisältyvien osajärjestelyjen tarkoituksenmukaisuuden yhteistä arviointia PL 124 §:n tarkoituksenmukaisuusvaatimuksen kannalta ei käytännössä juuri olisi mahdollista tehdä niin, että arvioinnin katsottaisiin pysyneen vakuuttavasti erillään poliittisista tarkoituksenmukaisuusarvioista.

Ennen em. yksityiskohtaisiin kysymyksiin menemistä viittaan vielä joihinkin hallituksen säätämisjärjestystä koskevissa perusteluissaan esittämiin kannanottoihin, jotka valaisevat hallituksen ja valmistelijoiden näkemyksiä PL 124 §:n merkityksestä tässä yhteydessä.

Esityksen HE 15/17 vp säätämisjärjestysperusteluissa todetaan mm. (s. 666):

> ”Perustuslakivaliokunnan tulkintakäytännön ja oikeuskirjallisuuden perusteella lähtökohtaisesti perustuslain 19 §:ssä tarkoitettujen sosiaali- ja terveyspalveluiden järjestäminen ja tuottaminen ovat julkisia hallintotehtäviä. Niiden itsenäiseen tuottamisen antamista muille kuin viranomaisille on tarpeen siten tarkastella perustuslain 124 §:n perusteella. Ainakin itsenäistä potilaan tai asiakkaan palvelutarpeen arviointia ja palveluiden suunnittelua sisältävät tehtävät ja siihen liittyvä toiminta on ymmärrettävissä julkisena hallintotehtävänä ja palvelutarpeen arviointi sisältää myös julkisen vallan käyttöä. Sosiaali- ja terveyspalveluiden tuotannon kokonaisuudesta on myös vaikeaa erottaa sellaisia toimintoja, joihin ei tulisi sovellettavaksi perustuslain 124 §:n vaatimukset.”

Valinnanvapautta koskevan esityksen säätämisjärjestysperusteluissa hallitus toteaa mm. (HE 47/17 vp, s.257):

> ”Sosiaalihuollossa tehdään paljon yksilöpäätöksiä, joihin sisältyy julkisen vallan käyttöä ja joissa puututaan myös merkittävällä tavalla yksilön perusoikeuksiin. Terveydenhuolto on puolestaan perinteisesti nähty ns. tosiasiallisena toimintana, jossa ei pääsääntöisesti tehdä hallintopäätöksiä. Tästä huolimatta myös terveydenhuollossa tosiasiassa käytetään potilaan aseman ja oikeuksien kannalta julkista valtaa, kun arvioidaan potilaan terveydentilaa, diagnosoidaan sairauksia ja tehdään diagnosoinnin tutkimiseen liittyviä ratkaisuja, tehdään ratkaisuja hoidon tarpeesta sekä hoitotoimenpiteistä, joihin potilas ohjataan tai ei ohjata. Näistä ratkaisuista riippuu saako ihminen hoitoa vaiko ei.”

> Vähää myöhempänä todetaan (s. 259-260):

> ”Valinnanvapausmallissa maakunnalla säilyisi järjestämisvastuu myös

> valinnanvapauden piirissä olevista palveluista. Valinnanvapausjärjestelmässä siirtyisi kuitenkin julkiselta vastuulta yksityisille suoran valinnan palvelujen tuottajille (ns. sote-keskukset) laaja tehtäväkokonaisuus, joka nykyisin on pääosin organisoitu siten, että se on julkisten toimijoiden virkavastuulla tapahtuvaa toimintaa.
> Perustuslain tulkintakäytännön valossa asetelma on kokonaan uusi. Aiemmat PL 124 §:n tarkoittamat julkisen vallan tai hallintotehtävän siirrot ovat koskeneet tähän verrattuna yksittäisiä rajattuja tehtäviä. Ehdotetussa mallissa yksityisille palvelujen tuottajille siirtyisi vastuu sosiaali- ja terveydenhuollon huomattavan laajan kokonaisuuden eli valinnanvapauslain 15 §:ssä määriteltyjen suoran valinnan palvelujen tuotannosta. Näiden tehtävien osalta yksityisellä palvelujen tuottajalla olisi tuottamisvastuu. Lisäksi se vastaisi asiakkaan palvelun tarpeen arvioinnista laissa erikseen säädetyllä tavalla.
> Palvelutarpeen arviointi ratkaisee sen, miten PL 19 §:n tarkoittamat palvelut käytännössä toteutuvat, koska siinä ratkaistaan se, mitä palveluja yksilötasolla ja väestötasolla annetaan ja kenelle. Tästä syystä palvelutarpeen arviointi on avainasemassa myös palvelujen PL 6 §:n yhdenvertaisen toteutuksen kannalta, koska sen kautta tehdään valintoja siitä, miten tiukoin tai väljin perustein eri ihmiset saavat palveluja suhteessa muihin.....
> Perustuslain esitöiden tai perustuslakivaliokunnan aiemman tulkintakäytännön valossa ei ole yksiselitteistä, onko näiden tehtävien siirrossa kaikilta osin kyse julkisista hallintotehtävistä ja sisältyykö niihin julkisen vallan käyttöä. Oikeuskirjallisuudessa on esitetty, että perustuslain 19 §:ää toteuttavat julkiset palvelut on laajalti ymmärrettävissä perustuslain 124 §:ssä tarkoitettuina julkisina hallintotehtävinä. Ehdotetun valinnanvapausmallin myötä yksityisille palvelujen tuottajille siirretään siten merkittävä osa sosiaali- ja terveydenhuollon perustason palveluihin sisältyvästä PL 124 §:n tarkoittamien tehtävien piiristä.”

Valtioneuvoston perustuslakivaliokunnalle valiokunnan pyynnöstä 31.5.2017 antamassa selvityksessä hallituksen esitysten kokonaisuuden suhteesta perustuslakiin on laajahkosti käsitelty PL 124 §:n säännökseen liittyviä kysymyksiä. Pari kohtaa on aiheellista lainata tähän. S. 20 todetaan:

> ”Palveluiden tuottaminen ei lähtökohtaisesti kokonaisuudessaan ole yksiselitteisesti määriteltävissä perustuslain 124 §:ssä tarkoitetuksi julkiseksi hallintotehtäväksi. Perustuslakivaliokunnan aikaisemman käytännön perusteella ei ole myöskään yksiselitteisen selvää, miltä osin julkisen vallan rahoittamat sosiaali- ja terveyspalvelut ovat julkista vallankäyttöä ja julkista hallintotehtävää. Eräiltä osin julkisten sosiaali- ja terveyspalveluiden tuottamisessa on kuitenkin julkisten hallintotehtävien piirteitä. Palveluiden tuottamisessa on myös kohtia, joissa on kyse julkisen vallan käyttämisestä perustuslaissa tarkoitetulla tavalla. Nämä kohdat liittyvät asiakkaan palvelupolkuun tavalla, jossa julkisen vallan käyttöä ei voida aina selkeästi erottaa omaksi erilliseksi vaiheekseen. Varsinkin palvelutarpeen arviointi sisältää oikeuksien toteutumisen kannaltaa merkittävää tosiasiallista päätöksentekoa, sosiaalihuoltolaissa se on usein erotettu myös hallintopäätöksen sisältäväksi omaksi vaiheekseen.”

S. 24-25 selvityksessä lausutaan:

> ”Hallituksen esityksessä valinnavapauslaiksi on myös edellä kuvatulla tavalla varauduttu valinnanvapausjärjestelmän riskeihin. Markkinoiden muodostumisen ongelmatilanteiden varalta ehdotetaan valinnanvapauslain 81 §:ssä säädettäväksi

maakunnalle varautumisvelvoite suunnitella ja varautua markkinapuutetilanteisiin. Valinnanvapauslaissa säädettäisiin lisäksi, että maakunta voi käyttää sosiaali-ja terveysministeriön valinnanvapauslain 43 §:n mukaisella luvalla puitesopimuskilpailutusta ja jos senkään avulla palveluita ei voida turvata, maakunta voi liikelaitoksessaan tuottaa suoran valinnan palvelut eikä yhtiöittämisvelvollisuus ole tällöin voimassa."

- - - - - - -

1) kysymys sihteerin kirjeessä:

"Täyttyykö perustuslain 124 §:stä johtuva vaatimus tehtävän antamisesta lailla tai lain nojalla – erityisesti onko valinnanvapauslain 15 § tältä kannalta riittävän täsmällinen ja miten 15 §:n 2 momentin 12 kohdassa maakunnalle osoitettu päätösvalta suhtautuu vaatimukseen?

"Lailla tai lain nojalla"- vaatimusta PL 124 §:ssä perusteltiin perustuslakia säädettäessä seuraavasti (HE 1/98 vp, s. 179):

"Ehdotetun säännöksen mukaan lähtökohtana tulisi olla, että julkisen hallintotehtävän antamisesta muulle kuin viranomaiselle säädetään lailla. Koska etenkin julkisten palvelutehtävien hoitaminen on kuitenkin voitava järjestää joustavasti eikä tällaisten tehtävien antamisesta ole sääntelyn tavoitteiden kannalta tarpeen edellyttää säädettäväksi yksityiskohtaisesti lailla, voitaisiin hallintotehtävän antamisesta muulle kuin viranomaiselle ehdotetun säännöksen mukaan säätää tai päättää myös lain nojalla. Tehtävän antamiseen oikeuttavan toimivallan olisi tällöinkin perustuttuva lakiin."

(Perustuslakivaliokunta ei mietinnössään kosketellut tätä kohtaa (pevm 10/98 vp).)

Perustelu viittaa siihen, että tehtävän antamisessa lailla muulle kuin viranomaiselle voi säännösten yksityiskohtaisuudessa olla ainakin jonkinlaista joustoa. Valinnanvapauslain 15 § sisältää pitkässä 2 momentissaan melko yksityiskohtaisen luettelon sosiaali- ja terveyspalveluista, jotka sisältyvät sosiaali- ja terveyskeskuksessa tuotettaviin suoran valinnan palveluihin, ja 4 momentissa vastaavasti listan suun terveydenhuollon palveluista, jotka kuuluvat suunhoidon yksikössä tuotettaviin suoran valinnan palveluihin. Minusta nämä 2 momentin ja 4 momentin listaukset ovat PL 124 §:n lailla säätämisvaatimuksen kannalta riittävän konkreettiset ja tarkkarajaiset kun otetaan huomioon ko. toimien laatu ja niiden määrittelyyn väistämättä liittyvät harkinnanvaraisuudet. Kysymyksessä erikseen mainittu 2 momentin 12) kohta on muusta listauksesta poikkeavan väljä sikäli, että siinä annetaan maakunnalle mahdollisuus päättää momentissa edellä lueteltuihin palveluihin liittyvien, ammattihenkilöiden suorittamien konsultaatioden ja avovastaanottopalvelujen sisältymisestä sosiaali-ja terveyskeskuksen tuotettaviin suoran valinnan palveluihin.. Väljyyttä merkitsee tässä yhtäältä se, että maakunta saa päättää (tai jättää päättämättä) ja toisaalta kriteerinä käytetty (momentisa edellä tarkoitettuihin palveluihin) "liittyvät".

Säännöksen 6 momentin mukaan maakunta päättää em. 12 kohdan mukaisesta siirtämisestä

> ”ottaen huomioon asukkaiden palvelutarve ja palvelujen saavutettavuus sekä mahdollisuudet järjestää palvelut kustannusvaikuttavalla sekä potilas- ja asiakasturvallisella tavalla sosiaali- ja terveyskeskuksissa siten, että mainittuja palveluja on mahdollisimman hyvin niissä saavutettavissa sosiaali- ja terveyskekuksissa.”

(Kohdan kieliasu kaipaa viimeistelyä, mutta ajattelu ehkä tulee jotenkin selväksi.) Samassa momentissa myös säädetään, että maakunnan päätöksellä ei voida näin siirtää tehtäviä, joihin sisältyy julkisen vallan käyttöä, jollei tehtävän antamisesta muulle kuin viranomaiselle ole säädetty erikseen. Vaikka em. 12 kohta jättää päätöksentekoon harkinnan varaa, ei se säännösyhteydessään ja 6 momentissa säädetyn huomioon ottaen mielestäni merkitse poikkeamista PL 124 §:ssä tarkoitetusta lailla säätämisen vaatimuksesta. Voidaan lisäksi todeta, että PL 124 §:ään sisältyy vaihtoehtona myös lievempi vaatimus ”lain nojalla” tapahtuvasta hallintotehtävän antamisesta.

2) kysymys:

> *”Vaarantaako ehdotettu hallintotehtävien antaminen muulle kuin viranomaiselle perusoikeuksia – huomiota pyydetään kiinnittämään tässä yhteydessä ennen muuta muihin kuin perustuslain 19 §:ssä turvattuihin oikeuksiin (esim. asian käsittelykieli sosiaalihuollossa)?”*

Vaarantaa-verbin käyttö kysymyksessä liittyy ilmeisesti PL 124 §:n säännöksessä asetettuun edellytykseen, jonka mukaan hallintotehtävien antaminen muulle kuin viranomaiselle ei saa vaarantaa perusoikeuksia , oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Tätä kohtaa perusteltiin perustuslain säätämisen yhteydessä vain toteamuksella, jonka mukaan ”säännös korostaa julkisia hallintotehtäviä hoitavien henkilöiden koulutuksen ja asiantuntemuksen merkitystä sekä sitä, että näiden henkilöiden julkisen valvonnan on oltava asianmukaista”(HE 1/98 vp, s.179).

Olen käsitellyt kansalliskieliin liittyvien oikeuksien toteutumista tämän uudistuksen yhteydessä valiokunnalle 31.5.2017 antamassani lausunnossa. Olen myös tarkastellut PL 19 §:ssä turvattujen oikeuksien toteutumista ja niiden toteutumista PL 6 §:ssä tarkoitetulla tavalla yhdenvertaisesti 8.6.2017 antamassani lausunnossa. Viittaan yleisesti näissä lausunnoissa esittämääni. Minulla ei ole ole konkreettisia perusteita ajatella, että ehdotettu hallintotehtävien antaminen muille kuin viranomaisille vaarantaisi muiden perusoikeuksien toteutumista. Tähän käsitykseen vaikuttaa osaltaan sekin, että vaarantaa-sana mielestäni tarkoittaa jotakin enempää tai vakavampaa kuin esim. sanat rajoittaa, haitata, heikentää.

3) kysymys:

”Onko oikeusturvasta ja muista hyvän hallinnon vaaatimuksista huolehdittu säännösperusteisesti asianmukaisella tavalla? Ovatko esimerkiksi säännökset tuottajien valvonnasta sekä muutoksenhausta ja muista oikeusturvajärjestelyistä tältä kannalta riittäviä?”

Muutoksenhakua ja oikeusturvajärjestelyjä erityisesti koskevat säännökset lakiehdotuksisssa ovat minulta jääneet lähinnä silmäilyjen varaan. Valvontajärjestelyjen osalta tyydyn toteamaan samaa, mitä toin esille lausunnossani 8.6.2017. Tämänkaltaisessa suuressa uudistuksessa on korostettu tarve edellyttää että perusoikeuksien toteutumista suojellaan tarkkarajaisilla velvoittavilla normeilla. Lakiehdotuksissa on kuitenkin liikaa tukeuduttu erilaisiin ”pehmeämpiin” esim. lupaehtoja, sopimusmenettelyjä, suosituksia ja jälkivalvontaa koskeviin, viranomaisille usein harkinnanvaraa jättäviin ratkaisuihin. Epäkohtatilanteiden korjaamisesta huolehtimisessa on myös liiaksi tyydytty ”maakunta voi”-tyyppisiin, harkinnanvaraa jättäviin säännöksiin.

4) kysymys:

”Onko ehdotetussa julkisen hallintotehtävän antamisessa muulle kuin viranomaiselle mukana sellaisia tehtäviä, jotka muodostuvat merkittäväksi julkisen vallan käytöksi?”

Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä ei PL 124 §:n mukaan voida antaa muulle kuin viranomaiselle (voitaisiin antaa muulle kuin viranomaiselle vain poikkeuslailla). Minusta ehdotetuissa laeissa ei ole tällaisia vain poikkeuslailla toteutettavissa olevia tehtävien antamisia. Palvelutarpeen arvionti on kyllä yksilön oikeuksien toteutumisen kannalta merkittävä toimi , kuten edellä lainatusta HE 47/17 vp säätämisjärjestysperustelujen s. 259 kohdastakin ilmenee. Tätä arviontitehtävää voidaan kyllä pitää kysymyksen kannalta rajatapauksena. Lähden kuitenkin siitä, että se ei säännösten muodostamassa yhteydessä merkitse PL 124 §:ssä tarkoitettua merkittävää julkisen vallan käyttöä.

5) kysymys:

”Miten valinnanvapauslain 38 §:ssä säädetty mahdollisuus hankkia palvelutuotantoa muilta palveluntuottajilta suhtautuu perustuslain 124 §:stä johtuviin edellytyksiin tehtävän edelleen siirtämiselle (subdelegoinnille) (ks. esim. PeVL 6/2013 vp)?

En ole oikein ehtinyt paneutua asiaan. Toteaisin kuitenkin seuraavan. Jos em. 38 §:n 2 momentissa tarkoitettu muilta palvelun tuottajilta hankittava palvelu on katsottava PL 124

§:ssä tarkoitetuksi julkiseksi hallintotehtäväksi, ei juuri voida sanoa, että tämä tehtävä on tässä annettu ”lailla”. Tehtävä tulee tietysti tavallaan annetuksi ”lain nojalla”, kun palvelun tuottaja laissa olevan valtuutuksen nojalla päättää palvelun hankkimisesta muilta palvelun tuottajilta. Minusta on kuitenkin kyseenalaista, voidaanko mahdollisuus antaa hallintotehtävä muulle kuin viranomaiselle ”lain nojalla” ulottaa myös siihen, että ko. tehtävän antaminen osoitetaan laissa yksityisen tahon tehtäväksi. Tässä ei myöskään ole sellaisia ko. valtuuden vähäistä käytännön merkitystä osoittavia tekijöitä kuin pevl 6/13 vp tarkoitetussa tilanteessa , jossa valiokunta piti tällaista ”subdelegointia” mahdollisena.